

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Jan Čížka a soudců Mgr. Ing. Lenky Bursíkové a JUDr. Bc. Kryštofa Horna ve věci

žalobce: **L. K.,**
toho času ve věznici Jiřice, Ruská cesta 404, Jiřice,

proti
žalované: **Vězeňská služba České republiky, Věznice Jiřice,**
se sídlem Ruská cesta 404, Jiřice,

o žalobách na ochranu před nezákonným zásahem žalované,

takto:

- I. Žaloby se odmítají.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalobci se vrací zaplacené soudní poplatky v celkové výši 300 Kč, které mu budou vyplaceny ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Krajského soudu v Praze.**

Odůvodnění:

Obsah žalob a vyjádření k žalobám

1. Žalobce podal tři samostatné žaloby na ochranu před nezákonným zásahem podle § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), které soud usnesením ze dne 16. 10. 2020, č. j. 55 A 68/2019 – 68, spojil ke společnému projednání.
2. První žalobou ze dne 26. 8. 2019 (vedenou původně samostatně pod sp. zn. 55 A 68/2019) se žalobce domáhá, aby soud určil, že zásahy žalované spočívající v 1) ubytování žalobce do cely, ve které není zajištěna řádná výměna vzduchu větráním, 2) v nezajištění oddělení záchodu od zbývajících prostorů cely alespoň neprůhlednou zástěnou, a 3) v umístění skříňky žalobce pro uložení osobních věcí do výšky tak, aby do ní nedosáhl bez židle, jsou nezákonné, a aby žalované zakázal pokračovat v těchto zásazích.
3. Žalobce uvedl, že byl umístěn do cely č. 120A určené pro pět odsouzených kuřáků. Cella je osazena vyklápěcím oknem, které neumožňuje účinně větrat. Proto jsou v cele nevhodné podmínky, vydýchaný vzduch, zvýšená vlhkost i objem oxidu uhličitého a pocitově zvýšená teplota obzvláště v létě. Záchod nacházející se na cele je oddělen od zbývajících prostorů jen 120 cm vysokými dvířky, přičemž horní a spodní část je odkryta. Je ponižující vykonávat potřebu před ostatními spoluvězni, obzvláště když záchod není opatřený klimatizací a odér se šíří po cele, v níž nelze účinně větrat. Žalobce zde musí konzumovat i stravu. V jiných věznicích je možné větrat či vykonávat potřebu v soukromí. Cella dále není vybavena židlemi a stolem v počtu odpovídajícím počtu ubytovaných vězňů v rozporu s § 17 odst. 2 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška

o výkonu trestu“). Místo židlí je cela vybavena deskou se zabudovanými sedáky, jež je pevně ukotvena pod oknem. V cele jsou umístěny tři skříňky na osobní věci ve výši 160-225 cm a pro většinu vězňů jsou bez židle nedostupné. Tyto skříňky jsou menší než v jiných věznicích, a proto si v ní žalobce nemůže uložit všechny osobní věci. Tyto podmínky nejsou ani ve věznici se zvýšenou ostrahou v oddíle se zesíleným stavebně-technickým zabezpečením, kde jsou vězni umístěni jen po omezenou dobu. Žalobce má stejná práva ve všech věznicích [§ 15 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o výkonu trestu“)]. Žalovaná porušuje právo žalobce na ochranu zdraví, vystavuje jej ponížení, nerespektuje důstojnost jeho osobnosti (§ 2 odst. 1 zákona o výkonu trestu) a diskriminuje ho.

4. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že žalobce již není umístěn na nástupním oddílu 1A1 na cele č. 120A, ale ve standardním oddílu 2C1 na běžné cele č. 209C. Žalovaná zdůraznila, že vězeňské stavby musí splňovat obecné technické požadavky na stavby podle části druhé až páté vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 268/2009 Sb.“), nikoliv podle části šesté této vyhlášky, neboť vězeňská zařízení či stavby zde nejsou uvedeny. K otázce větrání na cele žalovaná konstatovala, že na celách je možno větrat jednak přirozeně a jednak také nuceným podtlakovým větráním, které je funkční. Osazení cel danými okny bylo schváleno posudkem hlavního hygienika Generálního ředitelství Vězeňské služby České republiky ze dne 14. 9. 1995. Provedení záchodu v cele je v souladu s § 17 odst. 5 vyhlášky o výkonu trestu, který stanoví povinnost oddělit záchod od zbývajících prostorů cely alespoň neprůhlednou zástěnou, což splňují zde umístěná dvířka. Ačkoliv žalobce prošel řadou věznic, nemohou mu být známy stavebně-technické poměry ve všech věznicích v České republice. Z povahy věci není možné, aby odsouzení ve výkonu trestu odnětí svobody mohli v celách kdykoliv a dle svého uvážení otevírat okna dokořán. Žalobce mohl požádat žalovanou, aby jeho skříňku v cele upravila, nebo si zapůjčit židli z kulturní místnosti. Žalovaná dále předložila soudu kolaudační rozhodnutí prokazující, že příslušný stavební úřad povolil užívání předmětných staveb pro účely výkonu trestu odnětí svobody. Žalovaná uzavřela, že nezasáhla do základních práv žalobce nad míru dovolenou zákonem.
5. Žalobce v replice upřesnil, že dne 2. 9. 2019 byl umístěn na celu č. 110A bez stolu a židlí, u níž napadl umístění skříněk. V této cele jsou dále patrová lůžka ve výšce nejméně 155 cm stejně jako ve standardním oddílu 2C1 na běžné cele č. 209c, kam byl žalobce umístěn dne 11. 10. 2019. Žalobce odmítl závěr žalované týkající se aplikace vyhlášky č. 268/2009 Sb. K tomu odkázal na § 11 odst. 1 písm. d) a g) vyhlášky č. 357/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální vyhláška) a přílohu č. 8 vyhlášky č. 31/1995 Sb., kterou se provádí zákon č. 200/1994 Sb., o zeměměřictví a o změně a doplnění některých zákonů souvisejících s jeho zavedením, ve znění pozdějších předpisů. Posudek ze dne 14. 9. 1995 se vztahoval na budovu e. č. 100 projektovanou jako vazbu. V budově e. č. 62, kde jsou odsouzení také ubytováni, jsou dvoukřídlá okna otevírající se do cely, přičemž vězni si je mohou sami otvírat (stejně jako ve Věznici Valdice a Mírov). Hygienik, který vypracoval posudek ze dne 14. 9. 1995, nesplňuje podmínky autorizace podle současné právní úpravy [srov. § 83a odst. 1 písm. b) a § 83b odst. 1 písm. e) zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů]. Tvrzení žalované

o neprůhledné zástěně záchodu je nepravdivé, neboť vstup do místnosti se záchodem je 200 cm vysoký a 60 cm široký. Plechové dveře začínají 10 cm nad podlahou a jsou 120 cm vysoké. Před dveřmi na záchod je z jedné strany umyvadlo a z druhé strany dveře cely, které jsou přes den otevřené. Od umyvadla i vstupu do cely je prostorem nad záchodovými dveřmi vidět jak záchod, tak osoba vykonávající potřebu. K umístění skříňek žalobce dodal, že je vysoký 168 cm, a bez židle nedosáhne do osobní skříňky v cele č. 120, 110A a 209C. Žalobce si nemůže židli zapůjčit ze společenské místnosti, neboť je jich nedostatek a v 19:45 hod. se cely zavírají. O změnu skříňky žalobce nežádal, protože poličky v nižší části by získal na úkor spoluvězně, který by se tím ocitl ve stejné pozici jako on. Skříňky na osobní věci tvoří celistvý kus a jsou neoddtělitelné. Žalobce podal žalobu dne 26. 8. 2019, přičemž očekával, že bude přemístěn do jiné cely, k čemuž skutečně došlo dne 2. 9. 2019, a odkázal na ostatní podané žaloby. Podtlakové větrání v cele je nedostačující, neboť neodvede ani cigaretový kouř z cely.

6. Druhou žalobou ze dne 17. 10. 2019 (původně vedenou pod sp. zn. 54 A 83/2019) se žalobce domáhá, aby soud určil, že zásah žalované spočívající v nevybavení společenských místností oddílu 2C1 věznice Jirice záchodem a neumožnění žalobci ve volném přístupu k záchodu při sledování televizních pořadů, je nezákonný, a aby žalované zakázal pokračovat v tomto zásahu.
7. Žalobce k důvodům své žaloby uvedl, že dne 11. 10. 2019 byl přemístěn na oddíl 2C1 určený pro více než šedesát odsouzených. Tento oddíl disponuje dvěma společenskými místnostmi s televizí o velikosti odpovídající cele pro pět vězňů. Jedna společenská místnost slouží současně jako kuchyňka a je vybavena kuchyňským dřezem s tekoucí vodou. Po 19:30 jsou vězni uzamykáni v celách a společenských místnostech, jež však nejsou vybaveny záchodem ani signalizačním zařízením. Vězni jsou tak nuceni vykonávat potřebu do dřezu či odpadkového koše v jedné společenské místnosti a ve druhé pouze do odpadkového koše. Vězni tedy nemají přístup k záchodu, chtějí-li sledovat televizi, ani dostatek prostoru a vzduchu pro všechny. K tomu žalobce odkázal na § 40 odst. 1 písm. d) vyhlášky o výkonu trestu a § 2 zákona o výkonu trestu. Tím žalovaná zasahuje do práva žalobce na důstojný výkon trestu a nerespektuje jeho důstojnost.
8. Žalovaná ve vyjádření k druhé žalobě odmítla tvrzení žalobce a zdůraznila, že odsouzení mají možnost přivolat dozorce, aby jim umožnili jít na záchod. Nadto dozorcí pravidelně kontrolují kulturní místnosti nejméně jednou za hodinu. Žalovaná odkázala na příložený služební záznam ze dne 13. 3. 2020 o stížnosti žalobce týkající se využívání těchto místností a upřesnila, že k uzamykání cel a kulturních místností na dotčeném oddíle věznice dochází nejdříve ve 22:00 podle nového vnitřního řádu věznice ze dne 19. 3. 2020. Skupina, v níž je žalobce umístěn, může televizi sledovat do 0:00 hod. Po 22:00 hod. je umožněno sledovat televizi nízkému počtu odsouzených v závislosti na vnitřní diferenciaci odsouzených do jednotlivých skupin. Pokud se žalobce rozhodl setrvat ve společenské místnosti po jejím uzamčení, nemůže si stěžovat na dané podmínky vycházející z vnitřního řádu věznice, jež je žalobce povinen dodržovat podle § 28 odst. 1 zákona o výkonu trestu. Žalovaná tedy jedná v souladu s § 40 odst. 1 písm. d) vyhlášky o výkonu trestu, přičemž žalobci umožňuje vyžádat si přístup na záchod mimo kulturní místnost.
9. Třetí žalobou ze dne 15. 10. 2019 (původně vedenou pod sp. zn. 55 A 86/2019) se žalobce domáhá, aby soud určil, že zásah žalované spočívající v nezajištění řádné klimatizace cely č. 209C oddílu 2C1 věznice Jirice, nevybavení této cely stolkem a židlemi, neopatření horního lůžka ve výšce 160 cm přístupovým žebříkem a zábranou proti pádu, instalování

uzamykatelné skříňky pro uložení osobních věcí do výšky 150 cm, nezajištění prostoru žalobci pro zavěšení oděvu a uložení obuvi, nevybavení cely umyvadlem se směšovací baterií a zrcadlem, neoddělení záchodu od zbývajících prostoru cely alespoň neprůhlednou zástěnou, je nezákonný, a aby žalované zakázal pokračovat v tomto zásahu.

10. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že žalobou obdobného znění žalobce brojil proti podmínkám na jiné cele, kde byl umístěn. Odkázala proto na vyjádření k první žalobě ze dne 26. 8. 2019. Žalovaná dodala, že žalobce nijak nedoložil ani nerozvedl újmu, kterou mu mají podmínky na cele působit. Námitky žalobce proti vybavení cely nesvědčí o porušení podmínek výkonu trestu odnětí svobody podle právních předpisů České republiky ani podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále také jen „ESLP“). Podle ustálené judikatury ESLP nesmí být vězeň podroben ve vězení tísní či těžkostem takové intenzity, která překračuje nezbytnou míru utrpení způsobeného uvězněním. K porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod dojde, pokud škodlivé zacházení dosáhne tzv. minimální závažnosti. Žalovaná má za to, že žalobcem líčené nedostatky vybavení v cele nedosahují takové intenzity, že by byl nucen snášet tíseň, utrpení či jiné nelidské a ponižující zacházení. Žalobce sám v žalobě potvrdil, že má zajištěny podmínky v souladu se zákonem o výkonu trestu odnětí svobody.
11. Žalobce v replice odkázal na repliku k první žalobě ze dne 26. 8. 2019. K naplnění nezákonného zásahu nemusí dojít jen porušením čl. 3 Úmluvy, přičemž odkázal na závěry Ústavního soudu. Žalovaná nevysvětlila, proč se na oddílu 2C1 (13 cel) liší podmínky na jednotlivých celách. Na některých celách jsou celoplošné záchodové dveře, mobilní stoly i židle, samostatné skříňky a běžné regulační kohoutky, zatímco na jiných celách nikoliv. Žalobce dodal, že ventilační větrání na oddíle 2C1 je nedostatečné, a odsouzení včetně žalobce se zde nakazili zlatým stafylokokem. Žalovaná nepřijala izolační opatření, přičemž lékaři nevylučují přenos bakterie vzduchem. Ventilační větrání je také příčinou množení plísní. Žalobce je tak přímo ohrožen na zdraví i životě. Každý odsouzený musí mít zajištěny stejné podmínky ve všech věznicích. Žalobce byl z organizačních důvodů ubytován na celkem pěti celách za devět měsíců. Takto časté stěhování považuje za šikanózní jednání ze strany žalované vzhledem k délce svého trestu.
12. Žalovaná ve vyjádření k replice žalobce uvedla, že k žalobci přistupuje jako k ostatním odsouzeným, nikoliv svévolně. Ze zákonné úpravy nelze dovodit, že každý odsouzený má právo na naprosto stejné podmínky ve věznici. Žalobce nijak neprokázal, že se nakazil zlatým stafylokokem vinou nedostatečného větrání na oddílu 2C1. Jedná se o bakterii, která se běžně vyskytuje na těle člověka, přičemž vznik infekce závisí na dalších proměnných faktorech. Neprůhledná zástěna záchodu na cele odpovídá běžné úpravě veřejných toalet. Nadto ze tří stran je záchod vyzděn od podlahy ke stropu. Časté stěhování odsouzených je běžnou praxí, neboť je třeba pružně reagovat na celou řadu aspektů v závislosti na organizačních a kapacitních možnostech věznice.

Posouzení žalob

13. Podle § 82 odst. 1 s. ř. s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

14. Podle § 85 s. ř. s. je žaloba nepřipustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný.
15. Při zkoumání přípustnosti žalob ve smyslu § 85 s. ř. s. si soud musí nejprve ujasnit, zda projednávané žaloby jsou „zápůrčí“, tj. směřují proti zásahu, který doposud nebyl ukončen, anebo „určovací“, tedy směřují proti zásahu, který již ukončen byl. Zatímco u určovací žaloby soud nezkoumá, zda se žalobce ochrany před zásahem či jiné formy nápravy mohl domáhat jinými právními prostředky, a pokud ano, zda tak učinil, u zápůrčí žaloby takové zkoumání provést musí. Zjistí-li, že uvedené právní prostředky měl žalobce k dispozici, avšak nevyužil jich, musí být žaloba pro nepřipustnost odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 85 s. ř. s.
16. Přípustnost žaloby je třeba posuzovat ke dni, kdy byla podána, a nemůže se odvíjet od okolností, které nastanou teprve během řízení o žalobě, jež byla od počátku nepřipustná. Přípustnost žaloby nemůže být závislá na tom, kdy soud o žalobě rozhodne. Opačný přístup by mohl vést k tomu, že se správní orgán bude zdráhat upustit od nezákonného zásahu a raději bude vyčkávat na odmítnutí žaloby, aby se původně nepřipustná žaloba nestala přípustnou jen tím, že nadále bude soud rozhodovat pouze o určení nezákonnosti ukončeného zásahu (srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 2. 2021, č. j. 9 As 298/2020 – 16, bod 14).
17. V projednávané věci zásahy vymezené v žalobách v době jejich podání trvaly, je proto nutno považovat je za žaloby zápůrčí, u nichž je třeba trvat na splnění podmínek podle § 85 s. ř. s.
18. Specifikem projednávaného případu je skutečnost, že k zásahům do žalobcových práv žalobce mělo dojít při výkonu trestu odnětí svobody. Primární dozor nad dodržováním právních předpisů v prostorách, kde se vykonává trest odnětí svobody, vykonává státní zástupce, nikoli správní soudy. Státní zástupce je oprávněn vydávat příkazy k zachování předpisů platných pro výkon trestu. Jako garant zákonnosti dokáže nejrychleji a nejúčinněji poskytnout osobě ve výkonu trestu odnětí svobody ochranu před tvrzenou nezákonností, neboť je takové osobě nejbližší a dobře zná podmínky ve věznicích.
19. Správní soudnictví poskytuje subsidiární ochranu (§ 5 s. ř. s.). Do vztahu mezi osobou ve výkonu trestu odnětí svobody a konkrétní věznicí může správní soud vstoupit až poté, co tato osoba bezúspěšně požádala příslušného státního zástupce o *dozor* podle § 16a odst. 5 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, ve znění pozdějších předpisů, a s žádostí o přezkoumání způsobu vyřízení jejího podání neuspěla ani u nejbližšího vyššího státního zastupitelství (§ 16a odst. 7 téhož zákona), který ve věci vykonává instancční *dohled*. Dozorová pravomoc státního zástupce (v kombinaci s dohledem nadřízeného státního zastupitelství) je plnohodnotným prostředkem nápravy v oblasti zásahů vězeňské služby do práv osob ve výkonu trestu odnětí svobody, a je tedy třeba před podáním zásahové žaloby využít tento prostředek nápravy [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 24. 3. 2021, č. j. 10 As 350/2020 – 36].
20. Žalobce v žádné z podaných žalob netvrdil a ani neprokázal, že by prostředek nápravy ve smyslu § 16a zákona o státním zastupitelství vyčerpal. Soud jej proto přípisem ze dne 25. 3. 2021 vyzval, aby sdělil, zda proti zásahům, které napadá nyní projednávanými žalobami, uplatnil prostředek nápravy podle § 16a zákona o státním zastupitelství, případně jak s tímto podáním bylo naloženo. Žalobce na tuto výzvu v soudem stanovené lhůtě nijak

nereagoval. Soud proto vycházel z obsahu žalob a dalších podání účastníků řízení, z nichž lze dovodit, že tento prostředek nápravy před podáním žalob uplatněn nebyl.

21. Soud nepominul, že žalovaná společně s vyjádřením ke druhé žalobě (sp. zn. 54 A 83/2019) týkající se podmínek ve společenských místnostech oddílu 2C1 předložila „služební záznam“ ze dne 13. 3. 2020. Ze služebního záznamu se podává, že žalobce dne 17. 2. 2020 podal stížnost na nečinnost vězeňské služby a že dne 27. 1. 2020 provedl státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Praze osobní dozor nad dodržováním právních předpisů při výkonu trestu ve věznici Jiřice (na výchovném kolektivu 2C1). Z obsahu záznamu se dále podává, že státní zástupce se zabýval uzamykáním cel v noční době, možností využívání kulturních místností, sledování TV a realizací telefonních hovorů po uzamčení cel. Státní zástupce během kontroly nevydal žádný ústní příkaz nebo opatření a žalovaná žádný takový příkaz neobdržela následně ani písemně.
22. Soud k těmto skutečnostem z hlediska přípustnosti žalob konstatuje následující. Co se týče podání stížnosti adresované vězeňské službě, nejedná se o právní prostředek nápravy ve smyslu § 85 s. ř. s. Taková stížnost má podle rozsudku NSS ze dne 29. 11. 2012, č. j. 5 As 43/2012 – 40, č. 2768/2013 Sb. NSS, spíše povahu podnětu k možnému uplatnění dozorcích úkonů než opravného prostředku, neboť zákon vězni v souvislosti s vyřizováním jeho stížnosti nesvěřuje žádná konkrétní procesní oprávnění. Lze na ni tedy vztáhnout závěry ohledně stížnosti ve smyslu § 175 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, kterou se NSS již zabýval v rozsudku ze dne 17. 12. 2010, č. j. 4 Aps 2/2010 – 44, č. 2339/2011 Sb. NSS. Zde mimo jiné uvedl, že se stížnost svou povahou a právní úpravou blíží spíše dozorcímu prostředku, resp. je nástrojem, který k němu může vést. Navíc o výsledku šetření a přijatých opatřeních se stěžovatel vyrozumívá, jen pokud o to požádal. Takový postup proto neskytá záruku nápravy či ochrany před nezákonným zásahem. Daná stížnost nadto byla podána až několik měsíců po podání žalob.
23. K poznámce žalované, že žalobce „dříve věc řešil s dozorovým státním zástupcem“, soud uvádí, že z data provedeného dozoru státním zástupcem na oddílu 2C1 (dne 27. 1. 2020) lze dovodit, že případné podání podle § 16a odst. 5 zákona o státním zastupitelství (jehož učinění však žalobce nijak nedokládá) žalobce zjevně učinil až po podání žaloby (zde tedy po 17. 10. 2019). Žalobce byl na oddíl 2C1 přemístěn dne 11. 10. 2019 a zásahovou žalobu proti podmínkám panujícím ve společenských místnostech tohoto oddělení podal šest dnů poté. Soud tedy i s ohledem na shora uvedené časové souvislosti považuje za nepochybné, že před podáním žaloby žalobce nevyčerpal prostředky ochrany podle § 16a zákona o státním zastupitelství. I kdyby snad v období mezi 11. 10. 2019 a 17. 10. 2019 žalobce učinil podání podle § 16a odst. 5 zákona o státním zastupitelství (na jehož základě provedl státní zástupce dne 27. 1. 2020), nebyla by ani tak splněna podmínka přípustnosti žaloby podle § 85 s. ř. s. Z citovaného rozsudku NSS č. j. 10 As 350/2020 – 36 totiž vyplývá, že prostředek nápravy, který je třeba využít, nepředstavuje jen samo podání podle § 16a odst. 5 zákona o státním zastupitelství, ale též žádost o přezkoumání způsobu vyřízení tohoto podání u nejbližšího vyššího státního zastupitelství podle § 16a odst. 7 téhož zákona. Skutečnost, že by snad žalobce ve své věci před podáním žaloby požádal o přezkoumání způsobu vyřízení svého podání, z ničeho neplyne a žalobce ji ani netvrdí.

Závěr a náklady řízení

24. Soud tedy shrnuje, že žalobce neprokázal, že před podáním žaloby bezúspěšně vyčerpал právní prostředky ochrany podle § 16a odst. 5 a odst. 7 zákona o státním zastupitelství. Soud proto žaloby pro jejich nepřípustnost podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 85 s. ř. s. odmítl.
25. Soud závěrem poznamenává, že se žalobce nemusí obávat, že by v důsledku podání ke státnímu zástupci zmeškal lhůtu k podání zásahové žaloby proti trvajícimu zásahu. Protože podání ke státnímu zástupci lze považovat za účinné prostředky nápravy ve smyslu § 85 s. ř. s., je třeba je před podáním (jiné než deklaratorní) žaloby vyčerpát. Před jejich vyčerpáním by tak lhůta pro podání zásahové žaloby dle § 84 odst. 1 s. ř. s. vůbec nemohla začít běžet (ostatně lhůta k podání žaloby nezačne u trvajícího zásahu běžet, dokud tento zásah trvá).
26. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže žaloba byla odmítnuta.
27. Návrhy byly odmítnuty před prvním jednáním. Soud proto podle § 10 odst. 3 poslední věty zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, rozhodl o vrácení zaplacených soudních poplatků za žaloby (3 x 100 Kč), které budou žalobci vráceny do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení podle § 10a odst. 1 téhož zákona.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. dubna 2021

Mgr. Jan Čížek, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.